

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul douăzeci și opt

Jeff Pippenger

2026-01-14

Numărul douăzeci și opt

Identificăm cele douăsprezece împliniri mesianice din Evanghelia după Matei și le aliniem cu reperele celor o sută patruzeci și patru de mii. Am identificat nașterea lui Hristos drept reper al timpului sfârșitului, timp care inaugurează fiecare mișcare de reformă. Nașterea lui Hristos se aliniaza cu anul 1989, timpul sfârșitului pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Acel reper este întotdeauna urmat de un alt reper în care mesajul este adus în spațiul public, astfel încât publicul să poată fi tras la răspundere ulterior.

A doua împlinire mesianică a fost învățătura prin pilde a lui Hristos, care definește metodologia folosită pentru a prezenta mesajul ce este formalizat după timpul sfârșitului, când o creștere a cunoașterii conduce la un mesaj pentru acea generație aparte. A fost 1831 pentru mileriti și 1996 pentru mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. După ce mesajul este pus în domeniul public, el este apoi împlinit printr-o împlinire profetică ce marchează începutul procesului de testare. Acea împlinire a fost la 11 august 1840 pentru mileriti și la 9/11 pentru cei o sută patruzeci și patru de mii.

Al treilea reper mesianic îl constituie mesagerii de la 11 septembrie

Și, venind, a locuit în cetatea numită Nazaret, ca să se îplinească ceea ce s-a spus prin proroci: El va fi chemat Nazarinean. Matei 2:23.

Predicție

Și va ieși o Odraslă din tulpina lui Isai și un Vlăstar va crește din rădăcinile lui. Isaia 11:1, Judecători 13.

Rădăcina cuvântului ebraic tradus ca „Odraslă” este Netzer, care este, de asemenea, rădăcina numelui Nazaret. Odrasla vine din cartierele sărace ale Nazaretului.

"Domnul va chema tineri bărbați din mediile umile ale vieții în slujba Sa, așa cum a făcut pe când trăia în persoană pe acest pământ. I-a trecut cu vederea pe rabinii învățați, pentru a-i alege ca primii Săi ucenici pe pescarii smeriți și neînvațați. El are lucrători pe care îi va chema la iveală din sărăcie și anonimat. Ocupați cu îndatoririle obișnuite ale vieții și îmbrăcați în veșminte aspre, ei sunt priviți de oameni ca fiind de puțină valoare. Dar vor deveni nestemate prețioase, ca să strălucească cu putere pentru Domnul. 'Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, în ziua când Îmi voi aduna nestematele.'" Review and Herald, 5 mai 1903.

Autoritatea Duhului Sfânt, autoritatea Sorei White și aprobarea inspirată acordată lui Jones și Waggoner au fost respinse în 1888, așa cum făcuse Core cu autoritatea lui Moise.

Astfel va fi proclamată solia îngerului al treilea. Când va sosi vremea ca ea să fie dată cu cea mai mare putere, Domnul va lucra prin instrumente smerite, călăuzind mințile celor ce se consacră slujirii Sale. Lucrătorii vor fi calificați mai degrabă prin ungera Duhului Său decât prin pregătirea din instituțiile de învățământ. Bărbați ai credinței și ai rugăciunii vor fi constrânși să iasă înainte cu zel sfânt, proclamând cuvintele pe care Dumnezeu li le dă. Păcatele Babilonului vor fi date pe față. Urmările înfricoșătoare ale impunerii, prin autoritatea civilă, a rânduielilor bisericești, pătrunderea spiritismului, înaintarea pe furiș, dar rapidă, a puterii papale — toate vor fi demascate. Prin aceste avertizări solemne, poporul va fi mișcat. Mii și zeci de mii, care nu au mai auzit vreodată asemenea cuvinte, vor asculta. Uimiți, ei aud mărturia că Babilonul este biserica, căzută din pricina rătăcirilor și păcatelor ei, din pricina respingerii adevărului trimis către ea din cer. Pe măsură ce oamenii merg la foștii lor învățători cu întrebarea stăruitoare: „Oare așa stau lucrurile?”, slujitorii prezintă basme, prorocesc lucruri măgulitoare, pentru a le potoli temerile și a amuți conștiința trezită. Dar, întrucât mulți refuză să se mulțumească cu simpla autoritate a oamenilor și cer un limpede „Așa zice Domnul”, clerul popular, asemenea fariseilor de odinioară, umplut de mânie când autoritatea le este pusă la îndoială, va denunța solia ca fiind de la Satana și va ațâța mulțimile iubitoare de păcat să-i batjocorească și să-i persecute pe cei ce o proclamă. Marea controversă, 606.

Buzele bâlbâitoare din mahalalele Nazaretului au sosit la „dezbaterea” din Isaia douăzeci și șapte.

Cu măsură, când dă lăstari, te vei certa cu ea: el își stăvilește vântul său aspru în ziua vântului de răsărit. Isaia 27:8.

„Vântul de răsărit” al Islamului, reprezentat drept „al treilea vai”, și, de asemenea, „mânia neamurilor”, a fost slobozit și îndată stăvilat la 9/11.

În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, va veni strâmtorare pe pământ, iar neamurile se vor mânia, dar vor fi ținute în frâu, ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, „ploaia târzie”, sau învierea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere glasului cel tare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să poată sta în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate. Scrieri timpurii, 85.

Moise, Ellen White, A. T. Jones și E. J. Waggoner și-au luat atunci poziția la 11 septembrie ca străjerii din Habacuc, capitolul al doilea, care au întrebat ce vor spune în timpul „dezbaterei” lui Isaia, care începe când sosește vântul de la răsărit. Isaia spune că „dezbaterea” este cea care îl curățește de păcate pe poporul lui Dumnezeu.

Cu măsură, când odrăsește, te vei judeca cu ea; El își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Prin aceasta, așadar, va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este întregul rod spre înlăturarea păcatului său: când va face toate pietrele altarului ca pietre de cretă sfărâmate în bucăți, dumbrăvile și chipurile cioplite nu se vor mai ridica. Isaia 27:8, 9.

„Dezbaterea” cu privire la faptul că ploaia târzie este măsurată la 9/11, când Islamul a fost dezlegat și apoi înfrânat, reprezintă modul în care fărâdelegile lui Iacov sunt înlăturate, transformând astfel pe Iacov în Israel. Tranziția biblică a lui Iacov, un om reprezentant al legământului, către Israel identifică anul 1856, când mișcarea millerită filadelfiană a devenit mișcarea millerită laodiceană,

care, șapte ani mai târziu, avea să devină Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană. Acea tranziție din istoria millerită identifică un reper în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, când mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii se transformă în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel punct de tranziție este momentul în care Iacov, care înseamnă uzurpatorul, se preschimbă în Israel, care înseamnă biruitorul.

"Dezbaterea" curăță fărădelegile lui Iacov și el devine Israel, biruitorul. Cei reprezentați ca Israel biruiesc prin sângele Cuvântului și prin cuvântul mărturiei lor.

Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor; și nu și-au iubit viața până la moarte. Apocalipsa 12:11.

„Cuvântul mărturiei lor” este mesajul pe care străjerul lui Habacuc a cerut să-l înțeleagă. El reprezintă sfîntirea lor și sângele Mielului, îndreptățirea lor.

Voi sta la locul meu de strajă, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Habacuc 2:1.

Cuvântul „reproved” înseamnă „a discuta în contradictoriu” și reprezintă „dezbaterea” lui Isaia care înlătură păcatele lui Iacov. Străjerul din Habacuc dorește să știe care are să fie mărturia lui, iar el este informat că tăblițele lui Habacuc sunt mesajul care le-ar permite celor ce doresc să citească să străbată Scripturile și să afle mesajul îndreptățirii prin credință. Capitolul doi din Habacuc identifică limpede, la sfârșitul primelor patru versete, pe străjer ca făcând parte din categoria celor îndreptățiți prin credință.

Iată, sufletul său, îngâmfat, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:4.

Mesajul de pe acele două table îl constituie cărările cele vechi ale lui Ieremia. Dar când străjerul lui Ieremia a sunat din trâmbiță, clasa răzvrătiților, ale căror suflete erau semețe, a refuzat să audă. Era aceeași clasă din versetul anterior, care a refuzat să umble pe cărările cele vechi pentru a găsi odihna și învierea.

Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi: care este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. De asemenea, am pus străjeri peste voi, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte. Ieremia 6:16, 17.

Străjerii așezați peste poporul lui Dumnezeu la 9/11 au fost Moise, Ellen White, Jones și Waggoner, reprezentați prin buzele bâlbâitoare ale lui Moise, lucru reprezentat de teama lui de a vorbi în limba egipteană, o limbă pe care nu o mai folosise de patruzeci de ani. În raport cu toți evreii și cu mulțimea amestecată care a trecut Marea Roșie împreună cu Moise, Moise era omul cu accent străin. Accentul lui era accentul nazarinean. Și accentul lui Petru a fost, de asemenea, remarcat.

Și după puțină vreme au venit la el cei ce stăteau acolo și i-au zis lui Petru: „Negreșit, și tu ești unul dintre ei; căci graiul tău te vădește.” Matei 26:73.

În dezbateră istoriei lui Petru, el a mințit de trei ori și a fost identificat în dezbateră după accentul său sau după limba sa bâlbâitoare. O clasă în dezbateră L-a întrebat pe Dumnezeu: "ce să spun în dezbateră." Ei "văd" cărările vechi și "ascultă" sunetul trâmbiței. Ei văd și aud, iar când, în cele din urmă, "dezbate", biruiesc. Mesajul de a birui în zilele de pe urmă este reprezentat drept mesajul laodicean. Spre deosebire de biserica laodiceană, biserica filadelfiană nu are nicio condamnare.

Pe cel ce biruiește îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu și nu va mai ieși afară; și voi scrie asupra lui numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeu meu; și voi scrie asupra lui numele meu cel nou. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 3:12, 13.

Deși nu i se aduce nicio osândire, făgăduința adresată Filadelfiei este doar pentru „cei ce biruiesc”. Biserica din Filadelfia este pusă în contrast cu Biserica din Laodicea și se distinge printr-o categorie care trebuie să biruiască și printr-o categorie care a biruit. Biserica din Filadelfia este pusă în contrast cu Biserica din Laodicea, iar Biserica din Laodicea corespunde fecioarelor neînțelepte din Matei 25.

Starea Bisericii reprezentată de fecioarele neînțelepte este, de asemenea, numită starea laodiceană. Review and Herald, 19 august 1890.

La 11 septembrie, când îngerul a coborât odată cu prăbușirea Turnurilor Gemene, Jones și Waggoner au început prezentarea soliei laodiceene, iar dezbateră cu privire la ploaia târzie a început. Mesajul de trâmbiță al lui Ieremia este a șaptea trâmbiță, care este al treilea vai, care este Islamul, așa cum este identificat pe cărările cele vechi, reprezentate de adevărurile, TOATE adevărurile, înfățișate pe tăblițele lui Habacuc din 1843 și 1850. Solia laodiceană este singura nădejde de mântuire, iar cuvântul mântuire înseamnă vindecare. Fie că Hristos Se înfățișează bătând la ușa inimii unui laodicean, fie că îi promite laodiceanului că, dacă va face pace cu El, El va face pace cu el, numai solia vindecării este oferită unui Adventist de Ziua a Șaptea laodicean.

Al patrulea jalon mesianic este solia laodiceană din 11 septembrie.

Ca să se împlinească ceea ce a fost rostit prin prorocul Isaia, care zice: El Însuși a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre. Matei 8:17.

Predicție

Cu adevărat, El a purtat suferințele noastre și a luat asupra Lui durerile noastre; totuși, noi L-am socotit pedepsit, lovit de Dumnezeu și chinuit. Isaia 53:4.

Iar îngerului Bisericii din Laodicea scrie: Acestea zice Aminul, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: Știu faptele tale: nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de-ai fi rece ori fierbinte! Așadar, fiindcă ești căldicel și nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea.

Pentru că tu spui: „Sunt bogat și m-am înavuțit și nu am nevoie de nimic”; și nu știi că ești nenorocit și vrednic de milă, sărac, orb și gol:

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să te îmbraci și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și să-ți ungi ochii cu alifie pentru ochi, ca să vezi.

Pe toți cei pe care îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc; fii, așadar, plin de râvnă și pocăiește-te. Iată, stau la ușa și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă împreună cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat împreună cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul. Apocalipsa 3:14-22.

Sfatul de a cumpăra aur și veșminte albe și de a unge ochii este remediul enunțat pentru o stare care sfârșește în moarte veșnică, nu doar în moarte. Oricare ar fi problemele pe care aurul, veșmintele și ungera le-ar putea remedia, acestea se corelează lesne cu faptul că Hristos a luat asupra Sa neputințele noastre. Ioan a fost întemnițat în Patmos din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus, care este Spiritul Profeției. Spiritul Profeției este remediul pentru Laodicea, iar proprietățile tămăduitoare ale Spiritului Profeției au fost prefigurate prin faptul că Hristos a luat asupra Sa neputințele noastre și a purtat suferințele noastre.

Singura cale prin care Hristos să ne ia neputințele este ca noi să deschidem ușa inimii noastre și să îngăduim unirea Dumnezeirii Sale cu umanitatea noastră. El ne ia neputințele când intră în viețile noastre prin prezența Duhului Sfânt. Deschidem ușa prin aplicarea remediului. Remediul care deschide inima este aur, veșmânt alb și alifie pentru ochi. Alifia pentru ochi este lumina Cuvântului lui Dumnezeu, care este înfăptuită numai de Duhul Sfânt. Biblia este o candelă pentru picioarele noastre, iar lumina care luminează cărarea este lumina Strigării de la miezul nopții.

Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea. Psalmul 119:105.

Când un laodicean este sfătuit să-și ungi ochii, el trebuie să facă aceasta cu Cuvântul lui Dumnezeu, care este o candelă; însă, așa cum este înfățișat în pilda celor zece fecioare, o candelă este nefolositoare fără untdelemn. Laodiceenii au Bibliile lor, deși, în general, nu versiunea King James, dar nu au untdelemnul Duhului Sfânt. Ungerea ochilor laodiceanului este înfăptuită printr-un mesaj care poartă prezența Duhului Sfânt.

Aurul pe care un laodicean este sfătuit să-l cumpere nu este doar credința, ci credința care lucrează prin dragoste și curățește sufletul. Asemenea alifiei pentru ochi, și în privința aurului există o mărturisire laodiceeană contrafăcută. Un laodicean mărturisește, la fel ca întreaga creștinătate, că are „credință”. Acea formă de credință nu este decât o convingere omenească și o contrafacere a credinței reprezentate prin aur, întrucât credința reprezentată de aur este cea care curățește sufletul. Este o credință care sfințește, iar cei ce posedă o credință cu adevărat sfințită sunt sfinți, căci a fi sfințit înseamnă a fi făcut sfânt. Laodiceenii nu au acea credință, căci, dacă ar avea-o, Hristos n-ar fi afară, căutând să intre.

Nu există nicio cale de mijloc către Paradisul restaurat. Mesajul dat omului pentru aceste zile de pe urmă este să nu se amalgameze cu născocirile omenești. Nu trebuie să ne sprijinim pe politica avocaților lumești. Trebuie să fim oameni smeriți ai rugăciunii, nu purtându-ne

asemenea celor care sunt orbiți de agențiile lui Satana.

Mulți au o credință, dar nu o credință care lucrează prin dragoste și curățește sufletul. Credința mântuitoare nu este doar o simplă acceptare a adevărului. „Și demonii cred și se cutremură.” Inspirația Duhului lui Dumnezeu dă oamenilor o credință care este o forță motrice care modelează caracterul și îi conduce mai presus de simple acte formale. Cuvintele, faptele și duhul trebuie să dea mărturie despre faptul că suntem urmași ai lui Hristos.

Cea mai mare lumină și binecuvântare pe care Dumnezeu le-a dăruit nu constituie o garanție împotriva călcării de lege și a apostaziei în aceste zile de pe urmă. Cei pe care Dumnezeu i-a înălțat la înalte poziții de încredere se pot întoarce de la lumina cerului la întelepciunea omenească. Atunci lumina lor va deveni întuneric, capacitățile lor încredințate de Dumnezeu vor deveni o cursă, iar caracterul lor o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Îndepărtarea de El a fost și va fi întotdeauna urmată de consecințele ei sigure. Săvârșirea unor fapte care Îi displac lui Dumnezeu, dacă nu este urmată de o pocăință hotărâtă și de părăsirea lor, ci, dimpotrivă, se caută a fi îndreptățite, îl va duce pe făptuitorul răului pas cu pas în amăgire, până când multe păcate vor fi săvârșite cu nepedepsire. Toți cei care voiesc să posedă un caracter care să-i facă lucrători împreună cu Dumnezeu și să primească aprobarea lui Dumnezeu trebuie să se despartă de vrăjmașii lui Dumnezeu și să mențină adevărul pe care Hristos i l-a dat lui Ioan spre a-l da lumii. Manuscript Releases, volumul 18, 30-36.

„Veșmântul alb” este neprihănirea lui Hristos.

Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului, și mireasa Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, curat și alb; căci inul subțire este neprihănirea sfinților. Și mi-a zis: Scrie: Fericiți sunt cei chemați la ospățul nunții Mielului. Și mi-a zis: Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu. Apocalipsa 19:7-9.

Soția s-a pregătit, aplicând leacul în trei părți oferit Laodiceei și, făcând astfel, s-a transformat într-o mireasă filadelfiană. Versetele se adresează în mod direct Adventismului, care este reprezentat în pilda celor zece fecioare. Fecioarele sunt acelea care așteaptă să meargă la nunta la care au fost chemate. Mireasa s-a pregătit, căci i s-a îngăduit aceasta în Zaharia, capitolul trei, în scena cu Iosua și Îngerul. Acolo veșmântul ei murdar, laodicean, a fost înlăturat și înlocuit cu haina de nuntă din in subțire, alb și curat. Remediul poartă o a doua mărturie chiar în numele lui Ellen Gould White. Ellen înseamnă o lumină vie și strălucitoare și reprezintă alifia pentru ochi. Gould este cuvântul englez vechi pentru „aur” și înseamnă aur. White reprezintă neprihănirea, iar numele acesta nu i-a fost dat decât în 1846, când s-a căsătorit cu James. Atunci numele ei a devenit White. Schimbarea numelui și căsătoria sunt amândouă simboluri ale unei relații de legământ. Înainte de căsătorie, numele ei era Harmon, care înseamnă „un ostaș al păcii”, așa cum și era atunci. Ellen White este solia laodiceană, iar a o respinge înseamnă a respinge mântuirea!

Vom continua examinarea celor douăsprezece profeții mesianice din Evanghelia după Matei în articolul următor.

Apocalipsa 3:14–18 citat.

O, ce descriere! Cât de mulți sunt în această stare înfricoșătoare. Îl rog stăruitor pe fiecare slujitor să studieze cu sârguință capitolul al treilea din Apocalipsa, căci în el este zugrăvită starea lucrurilor existente în zilele de pe urmă. Studiați cu atenție fiecare verset din acest capitol, căci prin aceste cuvinte Isus vă vorbește.

Dacă vreodată un popor a fost reprezentat de solia laodiceană, acesta este poporul care a avut mare lumină, descoperirea Scripturilor pe care au primit-o Adventiștii de Ziua a Șaptea. Manuscript Releases, volumul 18, 193.

Adevăratul popor al lui Dumnezeu, păzitor al poruncilor, arată lumii un caracter de o integritate fără pată, mărturisind prin însăși purtarea sa că legea Domnului este desăvârșită, convertind sufletul. Astfel, Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, prin ascultarea Sa de legea lui Dumnezeu, a înălțat și a făcut acea lege vrednică de cinste. Dumnezeu va osândi negreșit pe fiecare membru al oricărei biserici care pretinde că este Adventistă de Ziua a Șaptea și care nu-I slujește, ci, prin mândrie, egoism și spirit lumesc, arată că adevărul de origine cerească nu a lucrat o reformă în caracterul său.

„Vă rog să citiți cu atenție Apocalipsa 3:15-18. Se aude glasul lui Isus Hristos. ‘Pe toți câți îi iubesc, îi mustru și-i pedepsesc; fii, așadar, plin de râvnă [nu cu jumătate de inimă] și pocăiește-te. Iată, Eu [Mântuitorul tău] stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, iar el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să stea împreună cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și M-am așezat împreună cu Tatăl Meu pe tronul Lui’ [Apocalipsa 3:19-21].”

Vor lua bisericile aminte la solia laodiceană? Se vor pocăi sau, în pofida faptului că cea mai solemnă solie a adevărului — solia îngerului al treilea — este proclamată lumii, vor continua în păcat? Aceasta este ultima solie de îndurare, ultimul avertisment pentru o lume căzută. Dacă biserica lui Dumnezeu devine căldicică, ea nu se bucură de favoarea lui Dumnezeu nici mai mult decât bisericile care sunt înfățișate ca fiind căzute și au ajuns o locuință a demonilor, un adăpost al oricărui duh necurat și o colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Cei care au avut prilejuri să audă și să primească adevărul și care s-au unit cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, numindu-se poporul lui Dumnezeu păzitor al poruncilor, și totuși nu au mai multă vitalitate și consacrare față de Dumnezeu decât bisericile nominale, vor primi din plăgile lui Dumnezeu la fel de sigur ca bisericile care se împotrivesc legii lui Dumnezeu. Numai aceia care sunt sfințiți prin adevăr vor alcătui familia regală în lăcașurile cerești pe care Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui.

„Cel ce zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el” [1 Ioan 2:4]. Aceasta îi cuprinde pe toți cei care pretind că au cunoașterea lui Dumnezeu și că păzesc poruncile Lui, dar nu dovedesc aceasta prin fapte bune. Ei vor primi după faptele lor. „Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” [1 Ioan 3:6]. Aceasta se adresează tuturor membrilor bisericii, inclusiv membrilor Bisericilor Adventiste de Ziua a Șaptea. „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele: cel ce face dreptate este drept, după cum El este drept. Cel ce săvârșește păcatul este de la diavolul, fiindcă diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu: ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui

rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se vădesc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: oricine nu face dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu-și iubește fratele” [1 Ioan 3:7-10].

Toți cei care pretind că sunt adventiști păzitori ai Sabatului și totuși stăruie în păcat sunt mincinoși în ochii lui Dumnezeu. Umblarea lor păcătoasă lucrează împotriva lucrării lui Dumnezeu. Ei îi conduc pe alții în păcat. Cuvântul vine de la Dumnezeu către fiecare membru al bisericilor noastre: 'Și faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul; luând bine seama, ca nu cumva cineva să se lipsească de harul lui Dumnezeu; ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, răsărind, să vă tulbure și prin ea mulți să fie întinați; ca nu cumva să fie vreun desfrânat sau vreun profan, ca Esau, care, pentru o singură bucată de mâncare, și-a vândut dreptul de întâi-născut. Căci știți că, după aceea, când a vrut să moștenească binecuvântarea, a fost lepădat; pentru că n-a mai găsit loc de pocăință, măcar că o căuta cu stăruință, cu lacrimi' [Evrei 12:13-17].

„Acest lucru se aplică multora care pretind că cred adevărul. În loc să renunțe la practicile lor pătimase, ei se aventurează pe un drum greșit al educației, sub sofisme înșelătoare ale lui Satana. Păcatul nu este recunoscut ca păcat. Chiar conștiințele lor sunt întinate, inimile le sunt pervertite, iar până și gândurile le sunt necurmat stricate. Satana îi folosește drept momeli pentru a ademini suflete la practici necurate care întinează întreaga ființă. «Cel ce a disprețuit legea lui Moise [care era legea lui Dumnezeu] a murit fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori: cu cât mai aspră pedeapsă, socotiți, va fi socotit vrednic cel ce L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, și a socotit sângele legământului, prin care a fost sfințit, drept ceva profan, și a batjocorit Duhul harului? Căci Îl cunoaștem pe Cel ce a zis: A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul. Și iarăși: Domnul va judeca pe poporul Său. Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu» [Evrei 10:28-31].” Manuscript Releases, volumul 19, 175-177.